

Sygn. akt I NKRS 103/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania G. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 23 czerwca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 1036,

z udziałem I. S.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”) podjęła 23 czerwca 2021 r. uchwałę nr [...], w której przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie I. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu

okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. (pkt 1) oraz odmówiła przedstawienia kandydatury G. B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. (pkt 2).

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. pod poz. 1036, zgłosili się:

- G. B. – sędzia Sądu Rejonowego w D.,
- I. S. – sędzia Sądu Rejonowego w K.,
- A. Z. – sędzia Sądu Rejonowego w R..

Z uwagi na cofnięcie zgłoszenia Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie wobec A. Z..

Kolegium Sądu Okręgowego w R. na posiedzeniu 18 marca 2021 r. negatywnie zaopiniowało kandydaturę sędziego G. B., który nie otrzymał głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”, natomiast jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę sędzi I. S., która otrzymała 4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Zespół członków KRS na posiedzeniu 23 czerwca 2021 r. przyjął stanowisko o rekomendowaniu sędzi I. S. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R.. Na sędziego G. B. oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”, a na sędzię I.S. oddano 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Na posiedzeniu KRS 23 czerwca 2021 r. na sędziego G. B. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskał on wymaganej bezwzględnej większości głosów, natomiast na sędzię I. S. oddano 16 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Rada ustaliła, że G. B. urodził się w 1976 r. w R.. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w L., Filii w R., z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 2003 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Od 1 maja 2003 r. do 16 maja 2004 r. był zatrudniony w kancelarii komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. na stanowisku asesora komorniczego. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 11

maja 2004 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w O. na okres 3 lat. Postanowieniem Prezydenta RP z 21 maja 2008 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w O. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 12 listopada 2009 r. został przeniesiony z dniem 1 marca 2010 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W., w którym orzekał w I Wydziale Cywilnym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 12 marca 2015 r. został przeniesiony z dniem 1 lipca 2015 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w D., w którym orzeka w I Wydziale Cywilnym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 24 sierpnia 2017 r. został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w R. z prawem przewodniczenia w sprawach rozpoznawanych przez ten sąd w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego od 1 września 2017 r. do 28 lutego 2018 r. Czynności sędziowskie pełnił w VI Wydziale Gospodarczym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 13 lutego 2018 r. okres delegacji został przedłużony do 31 maja 2018 r. Decyzjami Prezesa Sądu Apelacyjnego w R. był delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w [...] Wydziale Gospodarczym Sądu Okręgowego w R. w dniach: 7 lutego, 14 i 28 marca, 11 i 25 kwietnia 2019 r. oraz 9 i 30 stycznia 2020 r. Sędzia G. B. pogłębia swoją wiedzę biorąc udział w konferencjach oraz licznych szkoleniach zawodowych.

Jak wynika z oceny kwalifikacji, zarówno dane statystyczne (przy uwzględnieniu, że w tym okresie orzekał w dwóch różnych sądach), jak i merytoryczna ocena orzecznictwa świadczą o dużej pracowitości sędziego G. B., niekwestionowanym zaangażowaniu zawodowym oraz wysokim poziomie wiedzy prawniczej. Nieliczne uchybienia, a także powody zmiany lub uchylenia orzeczeń przez sądy drugiej instancji nie uniemożliwiają pozytywnego zaopiniowania kandydata. Sędzia G. B. cieszy się dobrą opinią, rzetelnie wywiązuje się ze swoich obowiązków, posiada umiejętność organizacji pracy, prezentuje wysoki poziom kultury osobistej, a jego relacje z sędziami, przełożonymi i innymi współpracownikami układają się prawidłowo. Wyniki pracy, wymienione cechy oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe kandydata, w tym wysoko oceniane czynności orzecznicze w [...] Wydziale Gospodarczym Sądu Okręgowego w R., pozwalają na wyrażenie pozytywnej opinii o kandydacie.

Rada ustaliła, że sędzia I. S. urodziła się w 1973 r. w K. W 1997 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w L., Filii w R., z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 14 września do 31 października 1998 r. była zatrudniona w M. S.A. z siedzibą w R. na stanowisku specjalisty ds. obsługi prawnej. Po odbyciu aplikacji sądowej, w kwietniu 2001 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 29 kwietnia 2003 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w K. na okres 2 lat. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 4 maja 2005 r. powierzono jej pełnienie czynności sędziowskich w Sądzie Rejonowym w K. na dalszy okres od 12 maja 2005 r. do 11 maja 2007 r. Postanowieniem Prezydenta RP z 1 lutego 2007 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K.. Od 1 kwietnia 2007 r. orzeka w Sądzie Rejonowym w K. w [...] Wydziale Karnym. Od 1 września 2020 r. jest delegowana na czas nieokreślony do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w R., w którym obowiązki sędziego wykonuje w [...] Wydziale Karnym Odwoławczym. W 2014 r. ukończyła studia podyplomowe z zakresu prawa Unii Europejskiej. Sędzia I. S. pogłębia swoją wiedzę biorąc udział w konferencjach oraz licznych szkoleniach zawodowych.

Jak wynika z oceny kwalifikacji, analiza danych statystycznych oraz opisanych akt, wskazuje, że sędzia I. S. dysponuje znacznym doświadczeniem zawodowym oraz dużą wiedzą prawniczą. Liczba załatwianych spraw, sposób ich prowadzenia i załatwiania oraz podejmowane przez nią decyzje procesowe przekonują o jej umiejętności planowania i organizacji pracy, obowiązkowości, zaangażowaniu i pracowitości. Wyniki dotyczące „załatwialności” spraw i sposób ich prowadzenia wskazują, że jest osobą zaangażowaną i podejmującą sprawnie nawet najtrudniejsze decyzje. Z uwagi na to, że sporządzana ocena jest kolejną – dokonaną przez sędziego oceniającego – stwierdził on w opinii, że kandydatka wyciągnęła wnioski z wcześniejszych doświadczeń z postępowań zakończonych orzeczeniami kasatoryjnymi i reformatoryjnymi. Wieloletnie doświadczenie pozwoliło kandydatce na wzbogacenie wiedzy i jej wykorzystanie w rozpoznawaniu trudnych spraw. Zdaniem sędziego opiniującego, te osiągnięcia w sposób bezsprzeczny pozwalają na uznanie, że sędzia I. S. zasługuje na awans, albowiem

posiada wiedzę i odpowiednie doświadczenie zawodowe wymagane do pełnienia obowiązków na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

W uzasadnieniu do uchwały KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także uwzględniła opinię Kolegium Sądu Okręgowego w R.. W ocenie KRS, sędzia I. S. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R.. O przedstawianiu kandydatury sędzi I. S. zadecydowało jej różnorodne doświadczenie zawodowe, wnioski z oceny pracy i kwalifikacji zawodowych, opinie służbowe potwierdzające rzetelną praktykę zawodową oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego oraz jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w R.. Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła również uwagę, że sędzia I. S. pełni obowiązki orzecznicze w sądzie okręgowym w ramach delegacji udzielonej na czas nieokreślony.

Rada wyjaśniła, że sędzia G. B. w porównaniu do sędzi I. S. posiada nieznacznie krótsze doświadczenie w pełnieniu obowiązków orzeczniczych. Zaznaczyła również, że od początku swojej pracy orzeczniczej związany jest z wydziałem cywilnym bądź w okresie delegacji z wydziałem gospodarczym, co powoduje, że nie można stwierdzić jego biegłości w sprawach z zakresu prawa karnego. Kandydat nie uzyskał także poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w R.. Posiada również mniejsze doświadczenie życiowe niż rekomendowana kandydatka.

Pismem z 13 sierpnia 2021 r. sędzia G. B. wniósł odwołanie do Sądu Najwyższego, zaskarżając uchwałę w całości i zarzucając jej:

1. naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP i art. 35 u.KRS, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów ustawowych reguł i kryteriów, w tym kryteriów jednolitych i przejrzystych oraz wystarczająco obiektywnych, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazu dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady

sprawiedliwości społecznej, a także zastosowanie kryteriów wyboru, niemających podstawy prawnej;

2. naruszenie art. 35 ust. 1 u.KRS, poprzez:
 1. nieujęcie odwołującego kandydata na liście rekomendowanych kandydatów, w sytuacji, gdy skarżący posiadał pozytywną ocenę kwalifikacji,
 2. nieuwzględnienie przy podejmowaniu uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa i przy poprzedzającym uchwałę sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, że odwołujący się kandydat posiadał wyróżniające i najbardziej wszechstronne doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów z różnych dziedzin prawa,
 3. nieuwzględnienie przy podejmowaniu uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa i przy poprzedzającym uchwałę sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, że odwołujący się kandydat posiadał kilkuletnie doświadczenie zawodowe w orzekaniu w sprawach z zakresy prawa karnego;
4. naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 u.KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy wobec pominięcia:
 1. okoliczności, że odwołujący się kandydat posiadał kilkuletnie doświadczenie zawodowe w orzekaniu w sprawach z zakresy prawa karnego,
 2. rozległego doświadczenia zawodowego związanego z wieloletnim orzekaniem w sądzie rejonowym w różnych wydziałach, tj. wydziale karnym, rodzinnym, cywilnym, pracy, następnie w sądzie okręgowym w sprawach z pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, w czasie stałej delegacji do Sądu Okręgowego w R..

Wskazując na powyższe zarzuty, sędzia G. B. wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie, Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do badania zasadności odwołania należy na wstępie zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do dokonania merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS w zakresie zawartej w niej oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Uprawnienie to przysługuje wyłącznie samej Radzie. Sąd Najwyższy jest jedynie uprawniony do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z przepisami prawa materialnego lub procesowego, zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów oraz respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej i mogących mieć wpływ na wybór określonego kandydata (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13, 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, 25 maja 2017 r., III KRS 11/17 i 30 lipca 2019 r., I NO 31/19). Tym bardziej Sąd Najwyższy nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Dokonując wyboru kandydata, który ma zostać rekomendowany w ramach określonego postępowania nominacyjnego, Rada jest związana dyspozycją przepisu art. 35 ust. 2 u.KRS. Zgodnie z nim, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Przy dokonywaniu tej oceny uwzględniane są w sposób całościowy wszystkie kwalifikacje każdego kandydata. Żadna z wymienionych przesłanek nie ma przy tym charakteru dominującego i niedopuszczalne jest jednostkowe porównywanie ze sobą poszczególnych cech i okoliczności. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, „[j]eżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, przy czym nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego kandydata z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych kandydatów, którzy nie przeszli

procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich” (wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21).

Postawione w niniejszej sprawie przez skarżącego zarzuty sprowadzają się do niezastosowania w ocenie kandydatów ustawowych reguł i jednolitych, przejrzystych oraz obiektywnych kryteriów, zastosowania kryteriów niemających podstawy prawnej, a także braku wszechstronnego rozważenia sprawy przez Radę wobec pominięcia części okoliczności dotyczących tego kandydata.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest zasadny zarzut niezastosowania przez KRS jednolitych ustawowych kryteriów oraz zastosowania kryteriów niemających podstawy prawnej. Jego istota wyraża się w przekonaniu skarżącego, że wolne stanowisko sędziowskie, którego dotyczył konkurs, było przeznaczone do pionu karnego i takim kryterium kierowała się Rada dokonując ostatecznego wyboru kandydata. Co prawda, charakteryzując skarżącego KRS w uzasadnieniu stwierdziła: „[n]ie można pominąć, że od początku swojej pracy orzeczniczej związany jest z wydziałem cywilnym bądź w okresie delegacji do Sadu Okręgowego w R. z wydziałem gospodarczym, co powoduje, że nie można stwierdzić jego biegłości w sprawach z zakresu prawa karnego” (s. 6), jednakże była to tylko jedna z okoliczności mających prowadzić do ustalenia stopnia doświadczenia zawodowego kandydata. Ponadto, z zacytowanego powyżej zdania – w jego językowym rozumieniu – nie można wywodzić wniosku, że w ogóle nie zostały przez KRS dostrzeżone okresy orzekania skarżącego w wydziałach karnym i grodzkim lub też, że umniejszono znaczenie jego pracy orzeczniczej w wydziale cywilnym i wydziale gospodarczym. Nieuprawnioną nadinterpretacją byłoby nadawanie wymogowi „biegłości” innego znaczenia niż słownikowe. Zgodnie z regułami języka polskiego termin ten oznacza „dużą wprawę, doświadczenie, umiejętności”. Warunek stwierdzenia biegłości nie jest równoznaczny z zaprzeczeniem posiadania w ogóle doświadczenia w sprawach karnych, lecz formułuje wymóg stwierdzenia u kandydata tej cechy w wyższym, ponadprzeciętnym stopniu. Skoro w początkowych latach pełnienia urzędu sędziego skarżący orzekał w sprawach karnych, a aktualnie nie orzeka, to

trudno jest uznać wywód KRS za nieuprawniony. Wszak Rada nawet nie zarzuciła braku biegłości kandydata w sprawach karnych, lecz jedynie wyraziła przekonanie, że z uwagi na doświadczenie orzecznicze skarżącego aktualnie „nie może stwierdzić” jego biegłości w sprawach karnych.

Z treści uzasadnienia wyraźnie wynika przy tym, że niemożność stwierdzenia powyższej okoliczności nie była ani jedynym ani głównym powodem, który zadecydował o wyniku konkursu. Przeciwnie, była to tylko jedna z okoliczności mających prowadzić do ustalenia stopnia doświadczenia zawodowego kandydata. Równocześnie bowiem, w tym samym akapicie uzasadnienia uchwały, KRS wskazała dalsze obiektywne przesłanki wpływające na wynik konkursu. Dostrzeżono bowiem, że skarżący posiada nieznacznie krótsze doświadczenie w pełnieniu obowiązków orzecznich niż sędzia I. S., jak również to, że nie uzyskał on poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w R., podczas gdy przedstawiona kandydatka została zaopiniowana jednogłośnie pozytywnie przez to gremium.

Zastosowane przez KRS w niniejszym konkursie kryteria są jednolite i mieszczą się w zakresie ustawowych przesłanek wskazanych w art. 35 ust. 2 u.KRS. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Rada brała je pod uwagę w stosunku do obojga kandydatów w tym samym stopniu, a o przedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie I. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R. zadecydowały: jej różnorodne doświadczenie zawodowe, wnioski z oceny pracy i kwalifikacji zawodowych, opinie służbowe potwierdzające praktykę zawodową oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego. Zaznaczono, że przedstawiona kandydatka posiada 18-letnie doświadczenie w pełnieniu obowiązków orzecznich zdobyte na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego (dłuższe niż skarżący), jest delegowana na czas nieokreślony do pełnienia obowiązków orzecznich w Sądzie Okręgowym w R. oraz została jednogłośnie pozytywnie zaopiniowana przez Kolegium Sądu Okręgowego w R.. Nawet jeżeli skarżący nie zgadza się z oceną dokonaną przez KRS, nie sposób uznać, że z uzasadnienia uchwały nie wynikają w sposób jasny okoliczności, które Rada uwzględniła i które zadecydowały o wyborze. Co więcej,

nie oznacza to również, że KRS nie wzięła pod uwagę okoliczności, które mogły przemawiać na korzyść skarżącego (m.in. to, że kandydat posiadał wyróżniające i najbardziej wszechstronne doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów z różnych dziedzin prawa). Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, zostały one odnotowane, jednakże całościowa ocena kwalifikacji obojga kandydatów, doprowadziła ostatecznie do rekomendacji I. S..

Sąd Najwyższy dostrzega, że w świetle zgromadzonej dokumentacji obie rozpatrywane w procedurze konkursowej kandydatury były porównywalne i zostały wysoko ocenione przez KRS. Podejmując jednak ostateczną decyzję o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w R., Rada dokonała wyboru jednej osoby, kierując się wskazanymi wcześniej kryteriami. Wybór ten, co należy podkreślić – dokonany spośród zbliżonych kandydatur – pozostaje w granicach władzy dyskrecjonalnej, jaka przysługuje KRS oraz został w wystarczającym stopniu uzasadniony i nie może być zastępowany rozstrzygnięciem Sądu Najwyższego. Rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie dokonuje porównania kandydatur celem ustalenia czy w rzeczywistości kandydat najlepszy z biorących udział w konkursie został rekomendowany Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Jego rolą jest jedynie ustalenie „czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów” (wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 września 2019 r., I NO 102/19; por. także: wyroki Sądu Najwyższego z: 1 lipca 2020 r., I NO 156/20; 9 marca 2021 r., I NKRS 3/21).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS. oddalił odwołanie odwołującego się.

Od wyroku zdanie odrębne złożył SSN Leszek Bosek.

[as]